ARBITRII ENGLEZI, LA „ZID"!

La începutul acestui sezon, o hotărîre senzațională luată în campionatul englez a făcut ocolul lumii fotbalistice, stîrnind — în special în fotbalul britanic — o adevărată furtună. Este vorba de **interzicerea atacului prin alunecare.**

Scrisoarea trimisă din Londra de colaboratorul nostru Brian Glanville și publicată în numărul trecut al revistei, a prezentat cîteva din părerile pro și contra față de această hotărîre. Între timp, „scandalul" a luat proporții, spiritele s-au încins, presa a luat atitudine, cu toții fiind însă de acord că țapi ispășitori sînt... arbitrii! Arbitrii, care sînt obligați să aplice măsura luată de **„Football League"**. Și atunci, conducătorii fotbalului englez profesionist au revenit asupra hotărîrii lor, dar nu în sensul de a o ridica, ci, dimpotrivă, pentru a argumenta și mai bine elementele care au stat la baza interzicerii atacului prin alunecare, una din măsurile luate în cadrul campaniei contra jocului dur, pentru reinstaurarea păcii atît pe terenurile de luptă cu gazon verde, cît și în tribune unde se înfruntă cohortele de suporteri. Pe scurt, pentru înlăturarea acelor ce înveninează atmosfera stadioanelor de dincolo de **Canalul Mînecii**.

Rațiunile care au stat la baza hotărîrii, sînt, deci, clare. Și arbitrii au aplicat-o: la capătul primelor două etape se înregistraseră 67 de avertismente! După etapa a treia, numărul crescuse la 108! **„Unde vom ajunge?"** au început să strige adversarii hotărîrii. **„La pace pe stadioane!"**, răspundeau cei care aplaudaseră instituirea ei. Cu toate astea, scandalurile au continuat. Suporteri fanatici s-au „distins" atît de mult încît ziarul **„Daily Mail"** și-a titrat astfel darea de seamă asupra secundei etape de campionat: **„Noaptea în care fotbalul și-a pierdut capul!"**. Dar incidentele au continuat și în etapele următoare, „vîrful" lor înregistrîndu-se la meciul **Tottenham — Newcastle,** cînd, jucătorii lui **Newcastle,** în ciuda patrulelor poliției, au fost loviți de public, iar portarul atins cu o piatră. Ceea ce l-a făcut pe arbitrul **Ray Jonhson** să intervină direct la microfon pentru a cere publicului să nu lase cîțiva „imbecili" să-și facă de cap.

Firește, faptul n-a fost trecut cu vederea și conducătorul unuia din cluburile din prima divizie a declarat: **„Cum vreți ca spectatorii să aibă o conduită frumoasă cînd își văd idolii dîndu-și lovituri de picior, îmbrîncindu-l pe arbitru și avînd o purtare de vandali? Soluția este una singură: să introducem disciplina, sportivitatea pe teren".**

Incidentele, după cum arată rezultatele unui sondaj făcut de același „Daily Mail" pe tema **„De ce nu mai mergeți la fotbal?"** arată că cea mai mare parte dintre cei ce au renunțat la fotbal au făcut-o din cauza incidentelor din tribune; pe locul doi vin cei ce acuză scumpetea biletelor de intrare; apoi aceia care se plîng de lipsa mijloacelor de transport; și, în sfîrșit, pentru că jocul a devenit prea violent. De aceea, măsurile edictate de **„Football League"** demonstrează bune intenții. Cu toate astea, nimeni, în **Marea Britanie,** nu este mulțumit de ele. Să nu uităm că ne aflăm în țara în care tradiția joacă un rol foarte important în viața publică și socială, în care — revenind la fotbal — jocul viril, angajant, a devenit o a doua natură, în care **„the tackle"** este o instituție națională, în care atacul portarului este autorizat, în care jucătorii duri și arțăgoși sînt considerați oameni care fac onoare națiunii și unui sport în care cei slabi nu au ce căuta. În fața tuturor acestor atribute „englezești" ale fotbalului, imaginați-vă pe arbitrii englezi, plini de bunăvoință! Sînt niște oameni slabi care fluieră ceea ce văd, dar neavînd ochi și la spate nu văd și răzbunarea victimelor. Și de aceea, arbitrii sînt acum oamenii cei mai vizați din fotbalul englez. Sînt acuzați de „dictatură", de a voi să „devirilizeze" jocul! De aceea unii dintre ei nu mai aplică măsura incriminată, în timp ce alții au rămas consecvenți hotărîrii luată inițial. De aceea ziarul **„Observer"** vorbește de **„falimentul care amenință întregul sistem"** al fotbalului englez, iar **Cliff Lloyd**, secretarul Uniunii jucătorilor este de părere că **„Administratorii lui F.L. conduc jocul spre haos..."** Jucătorii s-au enervat și ei: **„Noi dorim să jucăm viril și să atacăm la fel ca strămoșii noștri la Hastings, la Waterloo, ca în timpul bătăliei Angliei (sic...) dar arbitrii ne împiedică..."**

Opinia lui **Derek Dougan,** președintele Uniunii jucătorilor, este și mai drastică: **„Dacă se continuă la fel, fotbalul va semăna cu o farsă..."**

Și „scandalul" de care aminteam la începutul rîndurilor noastre, continuă. Încotro se îndreaptă fotbalul englez?

Scene, ca aceea din fotografia de sus, se întîlnesc tot mai des pe stadioanele engleze.

Carnet extern — TOT EI...

Excepțiile nu le întîlnești, oricît le-ai căuta. Peste tot, ei antrenorii, rămîn principalii vinovați. Cazurile clasice sînt acelea care urmează eșecurilor. Indiferent cît a muncit, cît a contribuit la ascensiunea unei formații, **„omul de pe banca suferinței"** apare, automat, ca singurul, ca marele responsabil al înfrîngerii. Un nou caz, poate mai revoltător decît multe altele, ne prilejuiește aceste reflexii nu tocmai vesele...

Oswaldo Brandao, unul dintre cei mai serioși, mai harnici și mai solid pregătiți dintre antrenorii brazilieni, făcuse din **F.C. Sao Paulo** o formație cu adevărat puternică. Bine închegată, jucînd un fotbal mult mai puțin supus fluctuațiilor specifice temperamentului fotbaliștilor brazilieni, acest unsprezece colecționa elogii și victorii. Brandao cîștigă a doua oară consecutiv, performanță rară în Brazilia, locul întîi în campionatul statului **Sao Paulo.** (Prima victorie aparținuse lui **Zeze Morreira,** concediat anul trecut). Vine formula nouă, actuală, a competiției pe întreaga țară, și **F. C. Sao Paulo** începe să șchioapete. Fără nici o reticență și fără să se aibă cît de cît în vedere meritele sale, **Brandao** este trimis la plimbare. **„Nu se pot cîștiga toate meciurile..."** declara cu cîteva zile înainte de concediere merituosul tehnician. El nici nu mai avea însă nici ce să spună atunci, cînd din comunicatul clubului afla... că și-a prezentat demisia.

Foarte aproape de trista întîmplare a lui **Brandao,** fiindcă este director... administrativ al clubului, celebrul **Vicente Feola,** omul care a dus pentru prima oară la titlul suprem echipa **Braziliei,** mărturisește că este fericit că a abandonat meseria de antrenor și își exprimă temerea ca nu cumva conducătorilor clubului să le vină ideea de a-l utiliza pe el în locul concediatului director tehnic. Dacă a ajuns la o asemenea concluzie, **Feola** știe el ce știe...

Soluția cea mai comodă dar și cea mai ieftină convine deci de minune președinților de cluburi din **Brazilia** (și nu numai lor...) care au ajuns să se joace pur și simplu cu reputația, cu munca și cu nervii unor antrenori, chiar dacă ei se numesc **Zeze Morreira Zagallo, Amaral...**

— ef. i. —

PENTRU NOI, PREGĂTIREA PRELIMINARIILOR A ÎNCEPUT!

— INTERVIU CU GEORG BUSCHNER, SELECȚIONERUL REPREZENTATIVEI R. D. GERMANE —

Georg Buschner, *antrenorul reprezentativei* R. D. Germane, *avea să suporte, doar în cîteva minute, metamorfoza omului care din ins neinteresat, devine cel mai amabil interlocutor. Dar să ne explicăm. La hotelul* „Metropol" *din* Belgrad, „cartierul general" *al fotbaliștilor din lotul* R.D.G., *înaintea jocului cu* Iugoslavia, *antrenorul Buschner nu se arăta prea încîntat de propunerea de a-mi acorda un interviu, socotind că va fi „sicîit" cu întrebări la care să răspundă despre insuccesele echipei din cadrul grupei a VII-a a „Campionatului Europei", despre jocul cu Iugoslavia, despre eșecul de la* Amsterdam *etc.*

Explicîndu-i-se însă că e vorba de un interviu pentru cititorii săptămînalului „Fotbal" *din România, Buschner a acceptat cu plăcere discuția.*

„Sînteți primul căruia îi mărturisesc că, de fapt, jocul de mîine este primul test al băieților mei pentru noua formulă de echipă pe care o concep, gîndindu-mă la jocurile preliminarii pentru viitorul campionat mondial de fotbal. Pentru acest lucru, duminică, după înfrîngerea în fața Olandei, am renunțat la funcția de antrenor al echipei Karl Zeiss Jena și mă voi dedica pregătirii echipei naționale".

Recunosc, m-a surprins vestea, știind că eminentul antrenor a reușit cu Karl Zeiss Jena, *rezultate remarcabile în ultimii ani și chiar acum echipa conduce în campionat. Dar...*

„Am ratat calificarea — reia Georg Buschner — și, din primele minute, ne întoarcem gîndurile spre jocurile de viitor, spre seria din care facem parte".

Antrenorul german ne mărturisește că este în fruntea unui colectiv însărcinat să conducă pregătirile lotului. Acesta a și stabilit programul de măsuri pentru timpul afectat pregătirii, pentru urmărirea evoluției celor din lot, etc.

— „În jocul cu Olanda au și debutat cîțiva jucători noi: Kirsche, Schaparweiser, Straica, iar în partida cu Iugoslavia încercăm alții, pe Rahn, Novotni. Cu toții, alături de veteranii P. Ducke, Vogel, Stein și Kroy vor forma scheletul echipei naționale pe care contăm în viitor. Cu ei încercăm escaladarea locului I în grupă".

— *Comentați — vă rugăm — grupa și șansele componenților.*

— În lumea fotbalului, România este considerată favorită. Este explicabil. A fost în Mexic iar jocurile din această toamnă îi dau șanse să se califice și în optimile Campionatului european. Este un lucru remarcabil. Dar în grupă, va avea de furcă cu noi pentru că ne vom „bate" cum n-am făcut-o pînă acum".

— *Mai fac parte* Albania, Finlanda...

— „Autsaideri de care trebuie ținut cont, pentru că o înfrîngere sau un egal la Tirana, ori la Helsinki încurcă țițele. Totuși echipele României și R. D. Germane lupta pentru locul întîi".

Și așa, „tăcutul" G. Buschner îi surprinde chiar și pe colaboratorii săi pentru cît e dispus să spună. Explicația există, afectat profund de nereușita în Campionatul european, cunoscutul antrenor întrezărește în jocurile următoare ale „naționalei" posibilitatea de a se reabilita.

— „Pînă ne vom întîlni, îi urez succes colegului Niculescu în jocurile cu Cehoslovacia și Țara Galilor".

I-am mulțumit interlocutorului nostru, iar după acel 0—0 reușit în fața Iugoslaviei *la* Belgrad *l-am și felicitat pentru jocul foarte bun practicat de echipa pe care o conduce. Dacă Georg Buschner socotește jocul cu „naționala" iugoslavă un prim test al băieților lui, putem spune că ei a fost reușit din toate punctele de vedere.*

DUȘAN BUGARIN

BELGRAD, octombrie

CORESPONDENȚĂ SPECIALĂ PENTRU REVISTA „FOTBAL"

RITUAL DE MECI LA DAR ES SAALAM

Aproape din partea cealaltă a lumii, din **Tanzania,** vreau să împărtășesc cititorilor revistei **„Fotbal"** cîteva dintre primele mele impresii despre **Africa,** despre fotbalul african. Ca unul care știam despre Africa numai ce am învățat și citit, am privit vestea plecării pentru a activa, sprijini și instrui în tainele fotbalului „Tinerii Africani" — (în traducere numele clubului „Young Africans", campioana **Tanzaniei**) — cu un sentiment de curiozitate.

Am pornit deci, spre „continentul negru". Am călătorit pe ruta **București — Atena — Nairobi, Dar Es Saalam** circa 24 ore, cu escalele respective. Ceea ce m-a impresionat, într-adevăr, din tot acest drum a fost traversarea (chiar pe deasupra masivului), a gigantului și magnificului munte KILIMANJARO, o adevărată minune a naturii. Înalt de cca. 6 000 m. (exact (5 895 m.), cu un platou veșnic acoperit de zăpadă care coboară pierzîndu-se pe abruptele brațe puternice ale regelui munților Africii, la picioarele cărula se întind multe zeci de mii de metri de parcuri și vegetație care, împreună, formează splendida rezervație renumită în întreaga lume prin bogăția florei și faunei, prin superbul inedit al naturii. Nu cred că există ceva (în afara filmului) care să poată reda fidel imensa și splendida panoramă.

După trecerea **bruscă de la București la Nairobi** (așezat pe un platou **la cca 2 000 m altitudine, cu o climă asemănătoare cu a regiunilor noastre de munte) am coborît la Dar Es Saalam,** capitala Tanzaniei, un oraș așezat în mijlocul părții de est a **Africii,** scăldat de valurile albastre ale Oceanului Indian și de soarele veșnic care împreună, dau un climat foarte curios (temperaturi și umidități la fel de mari). **La numai 5 minute după aterizare,** transpirația îmi trecuse prin haină, iar respirația îmi devenise tot mai grea. Erau peste 40°C. Eram în plină vară tanzaniană, în perioada marilor călduri.

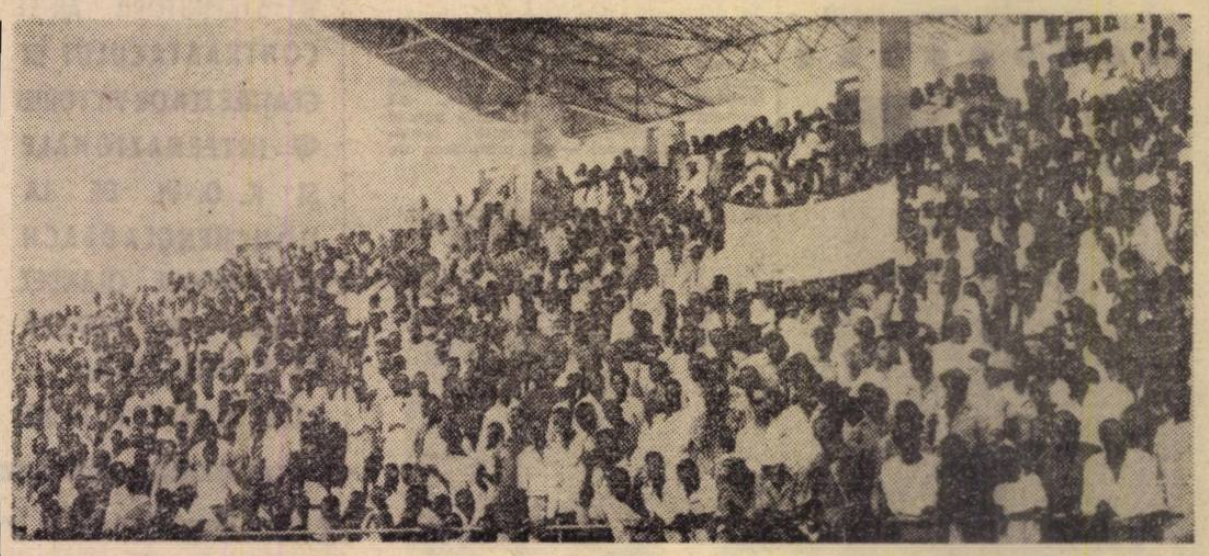

17 martie 1971, ziua sosirii mele în **Tanzania,** a coincis cu ziua primului joc din **„Cupa Campionilor Africii"** pe anul 1971, dintre echipele „Young Africans" și L.L.P.P. campioana **Somaliei** — formație pe care o antrenez. — Am pornit cu echipa de la club la masă, intrînd chiar din primul moment în activitatea propriu-zisă. Situație psihologică dificilă. Ambele părți ne suspeciam reciproc; eu să văd cum se manifestă, cum privesc venirea mea, ei curioși să vadă cum mă descurc, cum reacționez, ce măsuri întreprind cu echipa. Dificultăți au fost, și ele sînt normale într-o asemenea situație, dar ele au dispărut treptat, odată cu intrarea mea mai adînc în problemele echipei după acomodarea care a durat chiar mai bine de trei luni. Jucătorii vorbesc limba engleză, sînt amabili și au un deosebit respect pentru cei mai virstnici.

În cele două ore pînă la începerea jocului am stat de vorbă cu fiecare jucător, timp în care m-am informat despre starea de spirit a echipei, cum s-au pregătit, ce părere au despre partida de după-amiază, care este cel mai bun 11 și primele 3 rezerve, etc. Pentru acest joc ei nu făcuseră antrenamente comune.

Ceea ce urma să fie pe drept o mare surpriză pentru mine a venit imediat după începerea întîlnirii. La numai 15 minute după lovitura de începere, un suporter din afara stadionului, nemulțumit probabil că nu a ajuns în tribună, a aruncat o bombă lacrimogenă în mijlocul terenului, mai mulți jucători fiind obligați să meargă la cabină. Jocul s-a întrerupt, urmînd să se rejoace a doua zi.

Stadionul este plin pînă la refuz, cu trei ore înainte de începerea jocurilor importante. Echipele vin cu mașinile în incinta terenului, fac un tur de onoare, după care coboară, salută publicul și trec să se încălzească pe teren, ambele echipe odată, împreună cu arbitrii. La fiecare gol, suporterii înflăcărați intră pe teren, ridică jucătorii pe brațe, strigă, ridică brațele în sus, arătînd cu degetele numărul golurilor marcate, după care ies din

... „Stadionul este plin pînă la refuz cu trei ore înainte de începerea jocurilor..."

teren cu aceeași repeziciune cu care intră. Nimeni, în afară de suporterii echipei care a marcat, nu mișcă, supunîndu-se total acestui obicei al jocurilor de aici, poliția, arbitrii, oficialii, toți, respectînd euforia celor care înscriu, și pot să se bucure de victorie.

La sfîrșit, de la stadion la club, mașina echipei este oprită de suporterii înflăcărați, care o înconjoară, blocînd circulația, strigînd și cîntînd numele jucătorilor pe rînd, după care urmează un refren al întregului cor: MCIACA !... MCIACA !... care înseamnă **bravo !, bravo !.** Ajunși la club, o orchestră de tobe, de tamtamuri, de talăngi, maracasuri din lemn și din metal, oferă un program special în cinstea învingătorilor.

În ritmul acestor „SAMBE", jucătorii sînt purtați pe brațe, sărbătoarea prelungindu-se pînă mult după miezul nopții. **Mai mult,** cei tineri, cu steagurile clubului, pornesc pe străzile cartierului clubului, neuitînd să treacă prin fața sediului principalelor echipe rivale ale clubului „Young Africans" (Sunderland și Cosmopolitan) și oprindu-se la fiecare. Un nou strigăt, o nouă izbucnire și cîntecul se reia ca într-o ceremonie bine pusă la punct în repetiții speciale... Este impresionant faptul că acești oameni iubesc fotbalul cu toată sinceritatea și pasiunea. Ei fac dintr-un meci un veritabil ritual...

VICTOR STANCULESCU

DAR ES SAALAM, octombrie